

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ & ΠΑΥΛΟΥ

Όσο, αγαπητέ αναγνώστη, οι καιροί περνούν και η ιστορία των λαών και ιδιαίτερα της εκκλησίας μας, πορεύεται προς το τέλος της, τόσο πιο πολύ νιώθουμε την ανάγκη της ύπαρξης ανθρώπων με προσωπικότητα, με σθένος, με παρροσία, με ιδανικά, με πνευματική και ψυχική καλλιέργεια.

Και αισθανόμαστε έντονη αυτή την επιθυμία γιατί τα πάντα έχουν αμβλυνθεί, αλλοιωθεί και οι αξίες, τα ιδανικά και τα ευγενή οράματα έχουν περιπέσει σε χλευασμό και ειρωνεύονται. Μάταια περιμένουμε από τους διοικούντας τους λαούς και την εκκλησία να γίνουν φωτεινά παραδείγματα προς μίμηση. «**Μη πεποίθατε επ' ἀρχοντας, επί υιούς ανθρώπων, οις ουκ ἐστι σωτηρίας**» (Ψαλμός 145).

Ας μην αφήσουμε όμως την απαισιοδοξία να κυριεύσει τις καρδιές μας, γιατί, όπως λένε και οι άπιστοι ακόμη, «**η ελπίδα πεθαίνει τελευταία**».

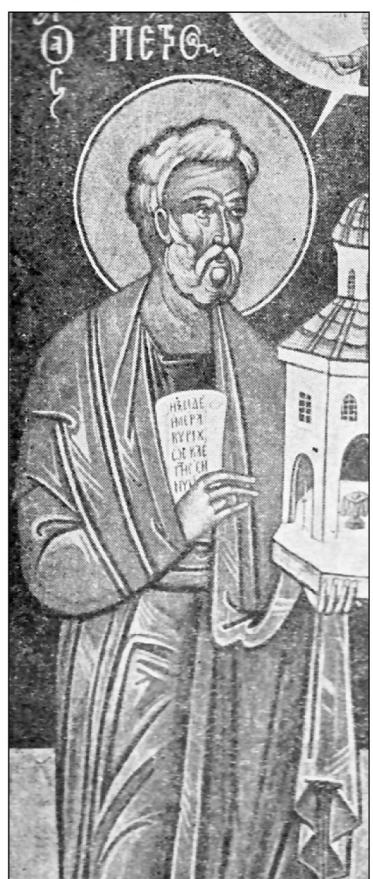
Πολύ δε περισσότερο εμείς οι χριστιανοί, οι οποίοι πιστεύουμε σε Θεό αληθινό που μπορεί και θέλει, που ενανθρώπισε και θυσάστηκε για τη δική μας σωτηρία αλλά και άφησε ανάμεσά μας το Άγιο Πνεύμα, τους αγίους Απόστολους και όλους τους οσίους, μάρτυρες και ομολογητές, δεν πρέπει να απελπιζόμαστε αλλά να χαιρόμαστε «**χαίρετε εν παντί**».

Η εκκλησία μας με τις μεγάλες εορτές του Ιουνίου (Ανάλοψη, Πεντηκοστή, Αγίου Πνεύματος, των αγίων 318 Πατέρων Α' Οικ. Συνόδου, των αγίων Πάντων και τέλος των αγίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου) έρχεται να μας στηρίξει, να εδραιώσει την πίστη μας και να τιμήσει όλους τους αγίους Απόστολους και ιδιαίτερα τους πρωτοκορυφαίους Πέτρο και Παύλο, οι οποίοι έλαμψαν πιο πολύ κι από τον ήλιο στο στερέωμα της πίστης και έγιναν φίλοι του Χριστού και σκεύη τίμια. Αν αυτούς έχουμε πρότυπα στη ζωή μας τίποτε δεν έχουμε να φοβηθούμε κι ας ανατρέπονται όλα γύρω μας.

Ας δούμε όμως συνοπτικά τη ζωή και το έργο των δύο αυτών γιγάντων της αρετής, των στύλων της Εκκλησίας, των διδασκάλων της Οικουμένης και κορυφαίων Απόστολων του Κυρίου.

Ο Πέτρος! Δεν είναι πλέον ο αγράμματος ψαράς της Γαλιλαίας. Τώρα είναι ο πάνσοφος απόστολος του Χριστού· η πέτρα της πίστης. Άκακος και απονήρευτος, ευθύς και ειλικρινής, έγινε ο ζηλωτής, ο θερμός, ο ενθουσιώδης μαθητής του Κυρίου. Σίμωνας λέγονταν πρώτα. Και τον ονόμασε Πέτρο ο Χριστός, για να συμβολίζει το όνομά του τη σταθερό-

τητα της πίστης και της αγάπης του προς το Διδάσκαλό του. Και μήπως δεν την έδειξε; Όταν κλήθηκε από το Μεσσία, **αμέσως τον ακολούθησε αφού άφησε και πλοία και δίκτυα και τα πάντα**. Όταν ο Κύριος ζήτησε να πουν οι μαθητές ποια ιδέα έχουν γι' αυτόν, ο Πέτρος πρώτος ομολόγησε τη θεόσοδη πίστη. «**Συ ει ο Χριστός ο υιός του Θεού του ζώντος**». Και για την ομολογία αυτή, που ήταν έξιος. Γιατί έζησε, εργάσθηκε, κοπίασε, υπέφερε, **πέθανε για το Χριστό** ο μακάριος Πέτρος **με θάνατο μαρτυρικό** (σταυρώθηκε ανάποδα) και παράλληλα άφησε θεόπνευστο λόγο, τις δυό του καθολικές επιστολές, στις οποίες εντέλεσται, «**ποιμάνατε το εν υψών ποιμνιον του Θεού, επισκοπούντες μη αναγκαστώς, αλλ' εκουσίως, μηδὲ αισχροκερδώς, αλλά προθύμως, μηδ' ως κατακυριεύοντες των κλήρων, αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου**» (Α' Πέτρο. ε' 2-3).

λαμβάνει τόσο αυτός όσο και οι άλλοι την εξουσία. Αφού όλων ήταν η ομολογία του ενός, όλων και η εξουσία του ενός. Δια του ενός, του Πέτρου, όλοι εξ ίσου, ολόψυχα και ολόψυχα ομολόγησαν τον Χριστό και πάλι δια του ενός όλοι εξ ίσου δέχονται την εξουσία της άφεσης των αμαρτιών. Όταν πάλι ο Χριστός τους προέλεγε τα παθήματά του, ο Πέτρος γεμάτος από αυταπάρυνση και αγάπη προς το Δάσκαλό του, του είπε: «**Κύριε, μετά σου ἔτοιμος ειμί καὶ εἰς φυλακήν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι**». Και πάλι βεβαίωσε ότι: «**Καν δέν με συν σοι αποθανείν, ου μη σε απαρνήσομαι!**» Πράγματι ήταν αποφασισμένος και τη ζωή του να θυσάσει για το Δάσκαλό του. Το απέδειξε δε όταν στον κίπο της Γεθσεμανή έβγαλε το μαχαίρι, για να υπερασπισθεί, όπως νόμιζε, τον αδικούμενο Κύριό του, αδιαφορώντας για τις συνέπειες της πράξης του. Βέβαια, έπεσε ο Πέτρος, αρνηθείς το Δάσκαλό του. Έπεσε, για να πέσει η αυτεποίηση που αναμειγνύονταν στα λόγια και στα αισθήματά του. Έπεσε όμως, για να σπικωθεί με δάκρυα θερμά, για να δώσει παράδειγμα μετανοίας· για να στε-

ρεωθεί περισσότερο η πίστη και όχι η αυτοπεποίθηση· να γιγαντώθει η αγάπη του προς το Σωτήρα και να φανεί τρεις φορές άξιος τώρα για τη θέση και το αποστολικό αξίωμα. «**Βόσκε τα αρνία μου· ποιμάνε τα πρόβατά μου**», αλλά και «**Δώσω σοι τας κλείς της βασιλείας των ουρανών, και ό αν δόνησ...**». Και ήταν άξιος. Γιατί έζησε, εργάσθηκε, κοπίασε, υπέφερε, **πέθανε για το Χριστό** ο μακάριος Πέτρος **με θάνατο μαρτυρικό** (σταυρώθηκε ανάποδα) και παράλληλα άφησε θεόπνευστο λόγο, τις δυό του καθολικές επιστολές, στις οποίες εντέλεσται, «**ποιμάνατε το εν υψών ποιμνιον του Θεού, επισκοπούντες μη αναγκαστώς, αλλ' εκουσίως, μηδὲ αισχροκερδώς, αλλά προθύμως, μηδ' ως κατακυριεύοντες των κλήρων, αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου**» (Α' Πέτρο. ε' 2-3).

Ο Παύλος! Ο πρωιάτερος των αποστόλων και ο αιγιώτερος των πρώων. Ο θείος ουρανοβάμων Απόστολος. Ο Απόστολος της αυταπάρνησης, της αγάπης, της αυτοθυσίας, που διέτρεξε Ανατολή και Δύση για να φωτίσει με το φως του Ευαγγελίου την Οικουμένην, να αναγεννήσει τους ανθρώπους, να καθοδηγήσει και εμπνεύσει, να διδάξει και νουθετήσει, να παρακαλέσει και επιπλήξει, να εγκαταστήσει συνεργούς και ευαγγελιστές, να αποστέλλει επιστολές ώστε να καθοδηγεί ποιμένες και διδασκάλους της Εκκλησίας και να στηρίξει τους πιστούς.

Ποια χώρα, πόλη, γενεά δεν άκουσε και δε φωτίσθηκε από το κήρυγμά του; Ποια ψυχή δεν παρηγορήθηκε; Ποια φυλακή και έρημος και οδός και θάλασσα δεν γνώρισε τον Παύλο; Ήταν ο ακατόντος, ο πλέον ριψοκίνδυνος και μαρτυρικός Απόστολος.

Τί δοκίμασε! Τι κατατρεγμούς, τι διωγμούς, τι συκοφαντίες, τι κόπους και στερήσεις και ταλαιπωρίες, τι αντιδράσεις και πολέμους και θανάτους καθημερινούς στο αποστολικό του έργο!

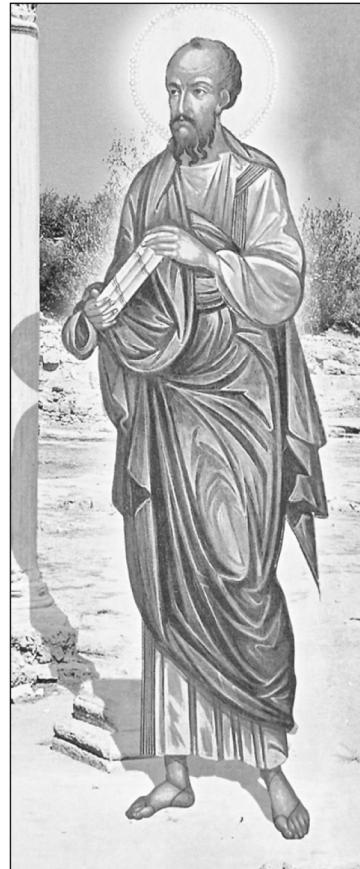
Τα περιγράφει ο ίδιος στη **Β' Κορ. 11,21-12,9**, ο οποία αναγνώσκεται ανήμερα της γιορτής, και στην οποία απαριθμεί κόπους, πληγές, φυλακίσεις, ραβδισμούς, λιθισμούς, ναυάγια και καταβυθίσεις, οδοιπορίες και κινδύνους παντοειδείς, στερήσεις και κακοπάθειες και αγρυπνίες.

Και ποια υπήρξε η στάση του Παύλου; Δείλιασε σ' όλα αυτά; Τα απέφυγε; Γόγγυσε; Παραπονέθηκε; Ασφαλώς όχι. Μάλιστα δε τα δέχθηκε με χαρά και ως παράσημα απ' τα οποία θα τον αναγνώριζε ο Χριστός ως δικό του. Τα υπέμεινε με αδάμαστη καρτερία. **Θυσίαζε πάντοτε τα προσωπικά του δικαιώματα, που του παρείχε**

το αξίωμα του Αποστόλου και διδασκάλου, για να μη τον κατηγορήσουν ως συμφεροντολόγο,

γι' αυτό έλεγε: «Τίς ουν μοι εστίν ο μισθός; Ίνα ευαγγελιζόμενος αδάπανον θήσω το ευαγγέλιον του Χριστού...» (Α' Κορ. 9, 18) και αλλού «αυτό γινώσκετε ότι τας χρείαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι χείραις αύται» (Πραξ. 20, 34).

Μέριμνά του δεν ήταν ο πλούτισμός, η καλοπέραση, η επίδειξη, η φανταχτερή προβολή και οι απο-

(Β' Τιμ. 4, 7-8).

Μακάριε Παύλε! Είθε και οι διοικούντες την εκκλησία να μιμηθούν το παράδειγμά σου, έστω και στο απειροελάχιστο, για να αποτελέσουν πνευματικό φάρο στη ζωή μας.

Τί μένει τώρα να κάνουμε εμείς; Να μελετούμε την Αγία Γραφή και τη ζωή των αγίων μας, ώστε να νικούμε την άγνωμαστη μιμητές αυτών που ο Θεός τίμησε και δόξασε. Να παρακαλούμε τον Κύριο να μας φωτίζει **ώστε να διακρίνουμε** τους ποιμένες από τους λυκοποιμένες, τους γνήσιους από τους σκάρτους, τους θεοφοβούμενους από τους αθεόφοβους, τους άξιους από τους ανάξιους, τους ευλαβείς από τους αισεβείς, τους αδελφούς από τους ψευδαδελφούς. Με τον καταρτισμό μας αυτό, τη θερμή μας πίστη και αγάπη, θα μπορέσουμε άξια να τιμήσουμε τους άοκνους και κορυφαίους εργάτες του Κυρίου μας Πέτρο και Παύλο και ψάλλοντας να τους θερμοπαρακαλέσουμε:

«Οι των Αποστόλων πρωτόθρονοι, και της Οικουμένης Διάδοσκοι, των Δεσπότων των όλων πρεσβεύσατε, ειρήνην τη οικουμένη δωρίσασθαι, και τους ψυχαίς ημών το μέγα έλεος».

Β.Γ.

Επιδεικτικές φιγούρες

Ο Σπλυβρίας Αιμιλιανός ήταν ένας γνήσιος διάδοχος των Αποστόλων και παράδειγμα Αγίου επισκόπου. Κοιμήθηκε πρόσφατα, στις